

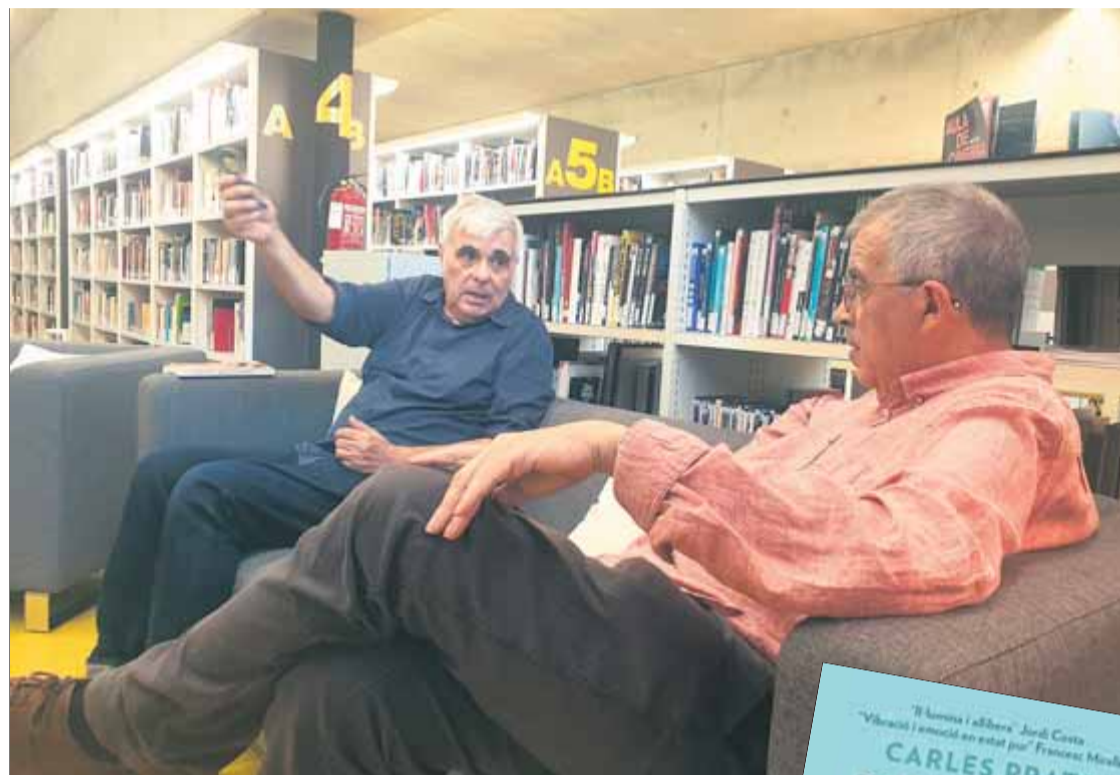
Mirador

David Castillo

La pel·lícula en què pot passar de tot

Tots tenim coses pendents, projectes inacabats, assignatures per recuperar, tots tenim una vida finita en què no tot podrà veure el rètol del final. A partir de la idea de cent projectes que es van quedar pel camí, el realitzador i periodista Carles Prats (Barcelona, 1955) ha bastit el volum *Pel·lícules inacabades*, presentat la setmana passada a la biblioteca de la Fílmoteca de Catalunya, amb unes paraules inicials del crític i director del centre, Esteve Riambau. Cal dir que aquestes pel·lícules, inacabades per diferents motius, han servit a Prats per gestar unes memòries, en què els records que el temps deforma i l'anècdota sucosa formen la interessant biografia d'un dels realitzadors de documentals més heterodoxos de la indústria.

Prats és un home aparentment despistat –es va voler definir com a “dislèctic”– que en realitat està molt atent a tot el que passa al seu voltant. És elegant, dels que porta la roba a la tintoreria, i podríem haver-lo qualificat com un senyor de Barcelona si no hagués tingut la sort o la desgràcia de pertànyer a una generació tarada de mena. També és un paio genial, que amenitza una vetllada, que relativitza les putades de la vida i que sempre construeix els documentals d'una manera brillant, un reflex de com és ell, tal qual. Abans de començar la presentació de *Pel·lícules inacabades*, Riambau i Prats es van identificar com a exalumnes dels jesuïtes. El comentari no és sobrer perquè defineix una manera de veure la vida, tant per les coses positives com per les negatives. També van repassar les coincidències en el temps i en l'espai, publicacions i capçaleres perdudes i iniciatives de les

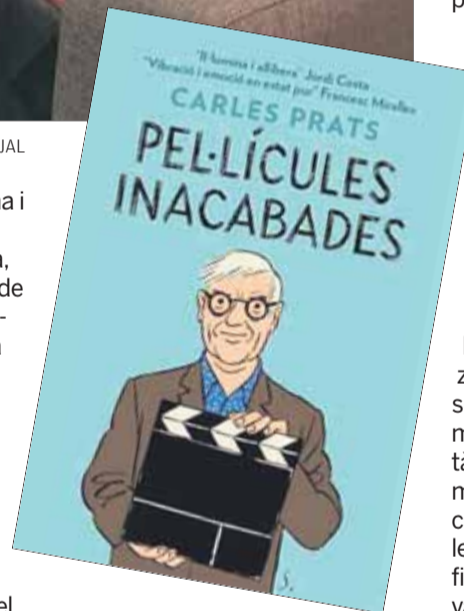
Carles Prats amb el director de la Fílmoteca, Esteve Riambau ■ DANI CAJAL

quals ja costa recordar el nom, i altres de televisives que continuen a tot vent. Complicitats que el crític va accentuar: “El llibre m'ha sorprès perquè no crec que sigui sobre pel·lícules inacabades, sinó sobre moltes altres coses. De fet, és una mena d'autobiografia absolutament anàrqui-

Jordi Costa: “El llibre és una celebració del poder de l'inacabat, que il·lumina i allibera”

ca, la qual cosa està molt bé. M'ha recordat una mica allò que feien els surrealistes, que es ficaven en un cine amb la pel·lícula

començada, la veien una estona i passaven al cinema del costat. La pel·lícula que havien vist era, finalment, la suma s'una sèrie de fragments agafats a l'atzar. Llegir-lo pindola a pindola et dona un retrat global, però jo prefereixo anar saltant perquè els flaixos et donen informació de les pel·lícules inacabades, les acabades i altres temes que no tenen a veure amb tot plegat. Hi ha una part d'autobiografia i uns retrats que ens porten al seu autoretrat, del que li agrada i el que l'interessa, sovint a prop de l'aforisme i la reflexió. Un itinerari pels homes i espais singulars i indefinibles del cinema, Isasi, Jess Franco, Esplugues City, però també del còmic i d'altres disciplines.” A part dels esmentats per Riambau, Prats té

una sèrie de documentals impagables, com ara *Él. Buñuel visto por sus colaboradoras*, *El bueno, la bomba y el malo* –, sobre la seva estimada Almeria, i la producció d'espagueti *western* –, *Sergio Leone. Cinema, cinema* –no se'l perdin, es

troba en Filmin entre una desena de treballs de Prats i està considerat com el millor documental fet sobre l'italià –, sobre Peret i la rumba, *Dràcula en la Hammer* –sobre la filmació de les sèries sobre el mie –, sobre Loquillo i *Quiero tener una ferreteria en Andalucía*, extraordinària recreació de les vicissituds de l'influent punk Joe Strummer per Andalusia. És un resum d'una filmografia àmplia que el nostre home ha complementat amb mil oficis fins a esdevenir un heroi de la resistència cultural del país.

Prats és també un somriure sempre que te'l trobes. Amb ell resulten fins i tot suaus les crítiques, la bonhomia esclafa qualsevol maldat dins el món cruel de la cultura. El llibre, amb el suport de Filmin i un preu testimonial a Amazon, conté el sentit pròleg de Francesc Miralles, *L'home que mira*: “La mirada del Carles sempre està posada en allò sovint insòlit, que ens fa secretament humans. Més que les històries grandiloqüents, li agraden les aventures en petit format, sobretot quan pertanyen al reialme del friquisme.” En l'epíleg, Jordi Costa sintetitza: “Aquest llibre és moltes coses alhora: una memòria sentimental / professional fragmentària, un anecdotari libèrrim, un manual gens sistemàtic d'un documentalista vocacional, una celebració del poder de l'inacabat, fins i tot del que és nonat... La seva lectura il·lumina i allibera.”

Pel·lícules inacabades és un llibre divertit, quadern de bitàcola de la cruïlla dels segles, amb naufragis i tardes resplendents. Com diu al primer capítol, “la gràcia és que vivim en una mena de pel·lícula inacabada i constantment pot passar de tot.” ■

Mor Ko Tazawa, l'amic japonès de Catalunya

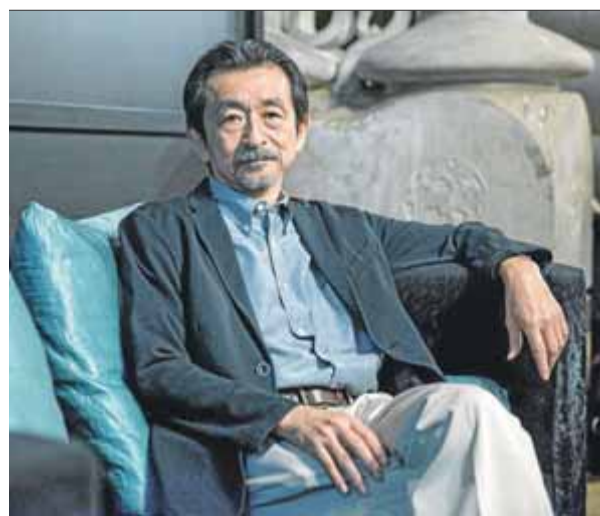
Redacció
BARCELONA

El professor de japonès i doctor en filologia catalana Ko Tazawa ha mort de càncer a Kobe als 68 anys, segons ha confirmat Lapislàtzuli, editorial de la qual dirigia la col·lecció de literatura japonesa. Taza-

wa, responsable de la traducció al japonès de *Tirant lo blanc*, al qual va dedicar deu anys, *La plaça del Diamant*, *Camí de sirga* o *La pell freda*, havia rebut el Premi Internacional Ramon Llull (2019) i la Creu de Sant Jordi (2003), i era membre d'honor de l'Associació

d'Escriptors de Llengua Catalana (2018).

Escriptor, professor universitari, traductor i col·laborador de l'Avui, ha destacat com a formador d'experts en catalanística al Japó i per les múltiples traduccions que ha impulsat, tant del català a la seva llengua, com a la inversa.

El professor Ko Tazawa, l'any 2015, en una de les seves visites a Barcelona ■ JOSEP LOSADA

Enamorat de la cultura catalana, el juliol passat, ja malalt, va poder realitzar el seu desig de fer l'últim viatge a Catalunya, on va presentar el seu llibre autobiogràfic *Petjades d'un japonès* i va ser homenatjat per l'Institut Ramon Llull i l'Institut d'Estudis Catalans. També ha publicat *Catalunya i un japonès* (La Campana, 1993) i *Dietari d'un japonès: entre el terratrèmol, el tsunami i la fuita radioactiva* (Lapislàtzuli, 2011), i ha traduït al català Mishima, Akutagawa, Natsume o Tanizaki. ■